

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Olgy Stránské a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci **žalobce: Ing. Z. S.**, bytem x, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje, odbor regionálního rozvoje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti **osob zúčastněných: I) B., s. r. o.**, se sídlem x, zastoupená Mgr. Viktorem Pavlíkem, advokátem se sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1, **II) Ing. L.F. a III) Ing. K. F.**, oba bytem x o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2012, čj. 130703/2012/KUSK, sp. zn. SZ 099204/2012/KUSK REG/Vo,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2012, čj. 130703/2012/KUSK, sp. zn. SZ 099204/2012/KUSK REG/Vo, **se zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů částku ve výši 3.000 Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl zčásti změněn výrok rozhodnutí Obecního úřadu V. P., stavebního úřadu, ze dne 29. 11. 2011, čj. OVP-5708/2011, sp. zn. Výst.4844/2010-KU, jímž byla osobám zúčastněným na řízení I), II) a III) a dále Z. V. a Š. S., dodatečně povolena stavba „objekt občanské vybavenosti“ na pozemku st.p.č. x, parc. č. x v k.ú. V. P.. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný se neztotožnil s odvolacími námitkami žalobce brojícími proti shora specifikovanému rozhodnutí stavebního úřadu, které směřovaly do rozporu stavby s rozhodnutím stavebního úřadu o dělení pozemků a umístění stavby ze dne 2. 9. 2002, čj. Výst.328/2-1795/02-Km, dále proti nesouladu stavby se schváleným situačním plánem a nakonec i proti způsobu zamýšleného využití plochy pro vjezd. Dle žalovaného z § 129 odst. 2 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu

(stavební zákon), ve znění zákona č. 281/2009 Sb., nevyplývá, že by v daném řízení měl stavební úřad posuzovat soulad dodatečně povolované stavby s územním rozhodnutím. V konkrétní situaci, kdy textová část územního plánu přímo odkazuje na určité územní rozhodnutí, se žalovaný přiklonil k názoru, že územní plán nelze směřovat s konkrétním úkonem správního orgánu (územním rozhodnutím) do jednoho celku, a proto ani požadavek na dodržení územního rozhodnutí jako součásti územního plánu nemá oporu v zákoně. Žalovaný rovněž přisvědčil argumentaci stavebního úřadu ohledně vjezdu na nově navržená parkovací stání, kterou považoval za dostatečnou a přesvědčivou. Z tohoto důvodu žalovaný napadené rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil a přistoupil pouze k odstranění formálních chyb ve výroku, kdy datum „19. 1. 2000“ nahradil datem „9. 4. 2009“ a pojem „stavební povolení“ nahradil pojmem „dodatečné povolení stavby“.

Žalobce v návaznosti na citaci odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaného v žalobě především uvedl, že v územním plánu (V. P. - čístopis územního plánu 11/94) je oblast, kde se uvedená stavba vyskytuje, označena jako zóna nové výstavby, což je dle jeho názoru v souladu s vyjádřením stavebního úřadu. Je zřejmé, že územní plán 11/94 akceptuje zmiňované územní rozhodnutí ze dne 2. 9. 2002 jako svou integrální součást, a proto má-li žalovaný zkoumat soulad předmětné stavby s územním plánem, pak jediný relevantní podklad k tomuto zkoumání je právě toto územní rozhodnutí. Argumentace žalovaného je proto chybná a protizákonná, což žalobce opět zdůraznil citací části odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí týkající se vlivu daného územního rozhodnutí na podmínky dodatečného povolení stavby, a dospěl k závěru, že tato argumentace popírá logické souvislosti územně plánovací dokumentace. Žalobce dále poukázal na blíže neoznačený přípis stavebníků, z něhož citoval, že „*V grafické příloze výše uvedeného územního rozhodnutí není přesně specifikována výška ani zastavěná plocha, lze jen odhadnout, že se jedná o budovu nepravidelného půdorysu se zpevněnými plochami o celkové výměře cca 400 m²*“. Dle žalobce je shora citované tvrzení nepravdivé, protože v grafické příloze je zřetelně zakreslena stavba pravidelného šestibokého půdorysu o průměru 12 metrů, což odpovídá zastavěné ploše 114 m². Plocha v okolí tohoto objektu je zřetelně označena jako letní terasa. Jedná se tedy o zpevněné plochy náležící k objektu občanské vybavenosti. Dodatečně povolená stavba svým účelem mnohonásobně přesahuje účel stavby schválené územním rozhodnutím ze dne 2. 9. 2002 a svými půdorysnými obrysy daleko přesahuje její půdorysný obrys. Na podporu svých tvrzení žalobce předložil dané územní rozhodnutí včetně jeho grafické přílohy označené žalobcem jako situační plán pro zastavěné území. Z výše uvedených důvodů pak žalobce navrhl nejen to, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil, ale rovněž navrhl znění výroku rozhodnutí stavebního úřadu, jehož vydání by měl soud stavebnímu úřadu nařídit.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na argumentaci obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl, že v řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad neposuzuje, zda je stavba též v souladu s vydaným územním rozhodnutím. Dodal, že stavební zákon umožňuje za podmínek uvedených v § 129 dodatečně povolit i tzv. „černou stavbu“, přičemž nelze nijak dovodit povinnost stavebního úřadu zkoumat soulad „černé stavby“ s územním rozhodnutím (bylo-li vůbec nějaké v daném území vydáno). V tomto konkrétním případě došlo ke specifické situaci, kdy při schvalování územního plánu v roce 1996 byl jako jeden z regulativů územního plánu (které byly následně vyhlášeny obecně závaznou vyhláškou) stanoven odkaz na konkrétní územní rozhodnutí. Takto stanovený regulativ je dle žalovaného jednak v principu nesprávný (územní plán řeší využití ploch, nikoliv umístění konkrétních staveb), a jednak z hlediska rozvoje obce značně nepraktický, neboť lze dovodit, že bazírování na tomto regulativu znamená pro dané území faktickou stavební uzávěru. Dle žalovaného je tedy zmiňovaný regulativ vadný, a proto jej stavební úřad při posuzování

přípustnosti stavby nezohlednil, což je v souladu i se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 144/2012. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

Z osob zúčastněných na řízení se k žalobě vyjádřila pouze osoba zúčastněná I). Předně uvedla, že žalobce není k žalobě aktivně legitimován. Poukázala na právní úpravu aktivní legitimace pro podání žaloby proti správnímu rozhodnutí dle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle kterého je jednou z podmínek pro podání žaloby povinnost tvrdit zkrácení na svých právech. Dle osoby zúčastněné však takové tvrzení v podané žalobě zcela absentuje. Samotný nesouhlas žalobce se závěry, resp. odůvodněním napadeného rozhodnutí, neznámá nezákonnost zásahu. Osoba zúčastněná se rovněž ztotožnila s názorem žalovaného ohledně závaznosti územního rozhodnutí při dodatečném povolování stavby. V souvislosti s tím shrnula podmínky dodatečného povolování staveb, vymezila legální definici územně plánovací dokumentace včetně rozsahu závaznosti územního plánu a zmínila systematické zařazení územního rozhodnutí v zákoně. Při rozhodování o dodatečném povolení stavby nezkoumá stavební úřad soulad stavby s územním rozhodnutím, ale pouze s obecnějšími nástroji územního plánování. Překážkou dodatečného povolení stavby tedy vzhledem ke shora uvedenému není umístění stavby v rozporu s územním rozhodnutím, protože tento rozpor sám o sobě neznámá, že je stavba také v rozporu s územně plánovací dokumentací. Proto považuje osoba zúčastněná danou žalobní námitku za nedůvodnou. V návaznosti na to považuje za nedůvodnou též další námitku týkající se skutečnosti, že stavba přesahuje účel a půdorysný obrys dle územního rozhodnutí ze dne 2. 9. 2002. Žalobce v žádném ze žalobních bodů neuvádí skutkové ani právní důvody, na jejichž základě by bylo možno učinit závěr, že výrok napadeného rozhodnutí je nezákonný nebo nicotný. Proto osoba zúčastněná navrhla zamítnutí žaloby a současně požádala, aby jí byla přiznána náhrada nákladů řízení.

Ze správního spisu soud v dané věci zjistil následující relevantní skutečnosti:

Na základě žádosti osoby zúčastněné I) ze dne 7. 4. 2009 bylo u stavebního úřadu zahájeno řízení o dodatečném povolení výše označené stavby. V průběhu tohoto řízení žalobce společně s dalšími účastníky řízení uplatňoval námitky, zejména proti užívání stavby a jejímu vlivu na okolí. Rozhodnutím ze dne 6. 8. 2009, sp. zn. Výst.332/5-791/09-KU, stavební úřad osobám zúčastněným I), II) a III), Z. V. a Š. S. stavbu dodatečně povolil. Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 11. 2009, čj. 172561/2009/KUSK, toto rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání. V dalším řízení žalobce uplatnil v rámci svého podání ze dne 15. 2. 2010 námitky proti dodatečnému povolení stavby, jež se týkaly nesouladu stavby s územním rozhodnutím ze dne 2. 9. 2002 a současně vlivu stavby na okolí. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 15. 7. 2010, čj. OVP-2232/2010, opět stavbu dodatečně povolil. Na základě odvolání žalobce však žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 11. 2010, čj. 184331/2010/KUSK, rozhodnutí o dodatečném povolení stavby opět zrušil. Důvodem zrušení byl jednak zjištěný nesoulad s požadavky vyhlášky č. 137/1998 Sb. a nedostatek odůvodnění. V dalším řízení stavební úřad vyzval žadatele k předložení chybějících podkladů a k úpravě projektové dokumentace. Dne 19. 9. 2011 stavební úřad opět obdržel podání žalobce obsahující námitky proti dodatečnému povolení dané stavby. Tyto námitky se předně týkaly nesouladu stavby s územním rozhodnutím ze dne 2. 9. 2002 (plocha stavby více než dvojnásobně překračuje zastavěnou plochu občanské vybavenosti dle situačního výkresu) a dále brojily proti nedostatečné kapacitě pro parkování.

Dne 29. 11. 2011 vydal stavební úřad rozhodnutí pod čj. OVP-5708/2011, sp. zn. Výst.4844/2010-KU, jímž shora uvedeným žadatelům dodatečně povolil danou stavbu a stanovil podmínky pro její provedení, současně zamítl námitky žalobce a dalších účastníků řízení. K námitkám žalobce konstatoval, že daná stavba není v rozporu s územním

rozhodnutím ani s územním plánem obce V. P., k čemuž dále uvedl, že „... Stavba je umístěna v území určeném územně plánovací dokumentací (územním plánem obce Velké Přílepy) k zástavbě. Jedná se o funkční celek Zóna výstavby A,B – priorita I. S regulativem – realizovat zástavbu v souladu s vydaným územním rozhodnutím (H-SYSTÉM). Územní rozhodnutí pro tuto lokalitu vydané dne 2-9-2002 pod č.j. Výst. 328/2-1795/02-Km určuje pozemky k zástavbě řadových rodinných domů sestavených do řetízového uskupení a řadových domů a objektů občanské vybavenosti. Podmínkou je, že objekty občanské vybavenosti budou situovány do středu západní části lokality a při stávající komunikaci III (za obsluhým chodníkem). Ve výše uvedeném územním rozhodnutí není dáno, že přílohou je grafická část či situace. ...“. Dodal, že stavba se nachází v ploše pro občanskou vybavenost, a že pojem občanská vybavenost není nikde přesně definován a lze si pod ním představit různé typy staveb s rozličným způsobem využití. V odvolání proti tomuto rozhodnutí žalobce setrval na tom, že půdorys dodatečně povolené stavby přesahuje plochu vymezenou v územním rozhodnutí ze dne 2. 9. 2002 a upozornil na nedostatečnost kapacity parkování. Žalovaný těmto odvolacím námitkám nepřisvědčil a rozhodnutím napadeným projednávanou žalobou rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Na rozdíl od stavebního úřadu však vyšel z úvahy, že žádné územní rozhodnutí nelze považovat za součást územního plánu a z § 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona nevyplývá, že by stavební úřad měl posuzovat soulad dodatečně povolované stavby s územním rozhodnutím (odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí již bylo reprodukováno výše).

Součástí správního spisu je rovněž územní rozhodnutí ze dne 2. 9. 2002, čj. Výst.328/2-1795/02-Km, které žalobce v průběhu správního řízení opakovaně předkládal na podporu svých tvrzení. Toto rozhodnutí bylo vydáno k žádosti společnosti B. s. r. o., t. č. sídlem x, zastupující vlastníky dotčených pozemků (v rozhodnutí blíže nespecifikovaných). Předmětem tohoto územního rozhodnutí bylo jednak dělení pozemků parc. č. x v k. ú. V. P. a dále umístění stavby řadových rodinných domů na těchto pozemcích. Ve správním spise nejsou založeny žádné podklady ani jiné údaje týkající se řízení, z něhož toto územní rozhodnutí vzešlo, nicméně s ohledem na jeho datum je zřejmé, že bylo vydáno za účinnosti zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění novely č. 254/2001 Sb. (dále jen „starý stavební zákon“). K tomuto územnímu rozhodnutí je přiložen i situační výkres obsahující grafické znázornění stavu území „V. P. – lokalita Za Zahradami“, jehož součástí je i plocha, na níž se má nacházet dodatečně povolovaná stavba. Jak je v rámci tohoto rozhodnutí výslovně uvedeno, „Rozdělení pozemků pro stavbu řadových domů a komunikace bude provedeno dle návrhu vyznačeného v situaci“.

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 11. 2014, čj. 46 A 58/2012-48, napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění tohoto rozsudku vyšel především z toho, že mezi záměry územního plánování ve smyslu § 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, je nutno řadit i územní rozhodnutí vydané pro území, kde se nachází dodatečně povolovaná stavba, a to tím spíše, pokud odkaz na takové územní rozhodnutí obsahuje přímo územní plán. Pokud žalovaný (ani stavební úřad) v průběhu řízení nezpochybnil dopad daného územního rozhodnutí na lokalitu, v níž se nachází dodatečně povolovaná stavba, pak současně nemohl žalovaný odmítnout přezkoumat soulad dodatečně povolované stavby s tímto územním rozhodnutím jen proto, že § 129 odst. 2 stavebního zákona se o územních rozhodnutích výslovně nezmiňoval. Zdejší soud proto zavázal žalovaného, aby pokračoval v odvolacím řízení, v němž bude muset v rámci posouzení odvolacích námitek žalobce zohlednit, že mezi záměry územního plánování je v daném případě nutno zařadit i územní rozhodnutí ze dne 2. 9. 2002.

Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení I) rozsudkem ze dne 31. 4. 2016, čj. 5 As 48/2015-43, shora uvedený rozsudek zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud v odůvodnění svého rozsudku výslovně uvedl, že „oproti názoru krajského soudu nemá ... za to, že by ... záměrem územního plánování ve smyslu § 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, naroveň postaveným tam vyjmenovaným nástrojům územního plánování, bylo i územní rozhodnutí. Zatímco všechny v § 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona vyjmenované nástroje jsou obecně konkrétní správní akty, vydávané formou opatření obecné povahy (...), mající obecně určené adresáty; územní rozhodnutí je naopak standardním správním rozhodnutím (...), řešícím již individuální případy a majícím povahu realizačního, nikoli koncepčního, nástroje územního plánování (...). Územním rozhodnutím o umístění stavby se již umísťuje navrhovaná stavba, nejedná se tak již o obecný záměr územního plánování ve smyslu § 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, ale spíše o konkrétní nástroj vycházející z územního plánování a sloužící k realizaci těchto záměrů (například územního plánu). Proto se Nejvyšší správní soud neztotožňuje s názorem krajského soudu, že pojem „územní rozhodnutí“ spadá pod zastřešující pojem „záměry územního plánování“ užitý v § 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona.

Ostatně na rozdíl od územního plánu (...) a další územně plánovací dokumentace a na rozdíl od územních opatření o stavební uzávěře a o asanaci území (...), nepředstavuje typické územní rozhodnutí samo o sobě vyjádření veřejného zájmu, pro nějž by bylo nezbytné jej považovat za nepřekonatelnou překážku vydání dodatečného stavebního povolení. Nelze kategoricky říci, že jen stavba odpovídající dříve vydanému územnímu rozhodnutí je v souladu s veřejným zájmem a pouze takovou lze dodatečně povolit. Pokud přijmeme tvrzení žalobce, že územním rozhodnutím umístěná stavba měla být umístěna na ploše 114 m², nelze z toho bez dalšího dovozovat, že stavba na ploše 115 m² či větší již není souladná s požadavky stavebního zákona, či obecněji s veřejným zájmem, byť svými parametry neodpovídá stavbě umístěné předmětným územním rozhodnutím. Vydané územní rozhodnutí pouze osvědčilo soulad předloženého záměru s požadavky stavebního zákona; záměrem o jiných parametrech se nutně přímo nezabývalo. Odstranění stavby, která nikterak nezasahuje do práv dotčených osob a není v rozporu s veřejným zájmem, pouze pro její nesoulad s dříve vydaným územním rozhodnutím by mohlo být dle okolností považováno i za nepřiměřený zásah do vlastnického práva (...). Skutečnost, že nebylo úmyslem zákonodárce činit každé vydané územní rozhodnutí nepřekonatelnou překážkou (...) pro případné dodatečné povolení odlišně realizované stavby podle § 129 odst. 2 stavebního zákona, vyplývá i z důvodové zprávy k návrhu stavebního zákona (...). V nyní účinném znění ostatně již přímo z textu § 129 odst. 3 věta druhá stavebního zákona výslovně plyne, že '[d]odatečné povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí.'

Nezařazení územního rozhodnutí mezi záměry územního plánování však neznamená, že lze dříve vydané územní rozhodnutí v řízení o dodatečném povolení stavby zcela pominout (...); tím spíše v případě, kdy na něj odkazuje územní plán, který mezi záměry územního plánování podle § 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona nesporně patří. Výše uvedený příklad je třeba důsledně odlišit od situace, kdy by z vydaného územního rozhodnutí – typicky právě z jeho podmínek – vyplýval požadavek na nepřekročení určitého parametru záměru z důvodu ochrany veřejného zájmu; například pokud by z důvodu ochrany životního prostředí stavební úřad stanovil v územním rozhodnutí nejvyšší možnou výšku stavby a realizovaná stavba by ji překročila nebo pokud by z důvodu ochrany práv vlastníků okolních pozemků stavební úřad stanovil minimální odstupovou vzdálenost stavby od sousedních pozemků, kterou by realizovaná stavba nedodržela (...). V takových situacích územní rozhodnutí chrání veřejný zájem, pro nějž bude jen stěží představitelné dodatečné povolení stavby realizované

v rozporu s tímto územním rozhodnutím. Stavební úřad by musel velmi přesvědčivě vysvětlit odchýlení se od tohoto předchozího rozhodnutí, zakládajícího legitimní očekávání (...).

Nejvyšší správní soud shrnuje, že krajský soud nesprávně považoval územní rozhodnutí za záměr územního plánování ve smyslu § 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. (...) Nejvyšší správní soud ... zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. (...) V dalším řízení tedy krajský soud v mezích žalobních námitek sám posoudí či zaváže žalovaného k tomu, aby posoudil, zda z předmětného územního rozhodnutí vyplývají požadavky na ochranu veřejného zájmu, a pokud ano, zda tyto požadavky realizovaná stavba, o jejíž dodatečné povolení bylo požádáno, respektuje. Pokud nikoliv, bylo na místě žádost o dodatečné povolení stavby zamítnout, ledaže by správní orgány přesvědčivě vysvětlily, proč již není třeba na takovém požadavku trvat“ (pozn. zvýraznění textu provedl krajský soud).

Krajský soud v Praze v návaznosti na shora uvedené opětovně připomíná, že na rozdíl od osoby zúčastněné neměl pochybnosti o legitimaci žalobce k podání této žaloby ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Vázán právní názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků ve stanovené lhůtě nereagoval na výzvu soudu, zda souhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání, lze mít za to, že jejich souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání je dán (§ 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Soud proto přistoupil k rozhodování věci samé bez nařízení jednání a opětovně dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobcem vznesené žalobní námítky se v projednávané věci týkají (ne)souladu dodatečně povolované stavby s územním rozhodnutím ze dne 2. 9. 2002. Jak plyne ze shora reprodukováného správního spisu, žalobce v odvolání brojl mimo jiné proti způsobu, jakým stavební úřad vypořádal jeho námitku upozorňující právě na nesoulad stavby s tímto územním rozhodnutím. Zatímco stavební úřad dospěl k závěru, že v daném územním rozhodnutí není dáno, že jeho přílohou je grafická část či situace, a jinak není dodatečně povolovaná stavba s tímto rozhodnutím v rozporu, žalovaný nevyhověl odvolání žalobce s tím, že při dodatečném povolování stavby nebylo možno zmiňované územní rozhodnutí zohlednit. Podle žalovaného územní rozhodnutí není výslovně zmiňované mezi akty vyjmenovanými v § 129 odst. 2 stavebního zákona, k nimž je povinen stavební úřad při dodatečném povolování stavby přihlížet, přičemž územní rozhodnutí nelze považovat za součást územně plánovací dokumentace, byť regulativ územního plánu obce Velké Přílepy obsahuje ustanovení odkazující na vydané územní rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku v dané věci korigoval kategorický závěr zdejšího soudu spočívající v tom, že mezi záměry územního plánování ve smyslu § 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, je nutno řadit i územní rozhodnutí vydané pro území, kde se nachází dodatečně povolovaná stavba. Jak nicméně dále plyne z citovaného zrušujícího rozsudku, Nejvyšší správní soud současně popřel i závěry žalobou napadeného rozhodnutí s tím, že dříve vydané územní rozhodnutí v řízení o dodatečném povolení stavby nelze bez dalšího zcela pominout, a to tím spíše v podmínkách dané věci, kdy na něj odkazuje územní plán, který mezi záměry územního plánování podle § 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona nesporně patří (viz zvýrazněný text citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu). Postup žalovaného, který v dané věci bez dalšího odmítl přezkoumat soulad dodatečně povolované stavby s územním rozhodnutím ze dne 2. 9. 2002 tak nemůže obstát ani ve světle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu.

S přihlédnutím ke stručným a spíše obecnějším žalobním námitkám a i vzhledem k tomu, že v projednávané věci neshledal dostatek podkladů k posouzení toho, zda z doložených opisů územního rozhodnutí lze dovodit ve vztahu k dodatečně povolované stavbě požadavky na ochranu veřejného zájmu, postupoval zdejší soud v souladu s citovaným právním názorem Nejvyššího správního soudu (viz zvýrazněné pasáže). Setrval tedy na závěru, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí vypořádal odvolací námitky žalobce s odkazem na právní argumentaci, která nemůže obstát, a proto je na místě napadené rozhodnutí žalovaného zrušit pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). V dalším řízení žalovaný v souladu s citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu v rámci vypořádání odvolacích námitek žalobce posoudí, zda z předmětného územního rozhodnutí vyplývají požadavky na ochranu veřejného zájmu, a pokud ano, zda tyto požadavky realizovaná stavba, o jejíž dodatečné povolení bylo požádáno, respektuje. Pokud je nerespektuje, bude na místě žádost o dodatečné povolení stavby zamítnout, ledaže by správní orgány přesvědčivě vysvětlily, proč již není třeba na takovém požadavku trvat. Právním názorem vysloveným zdejším soudem v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů řízení ve výši 3.000 Kč odpovídající zaplacenému soudnímu poplatku. Soud dále podle § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nemá žádná z osob zúčastněných na řízení, neboť soud jim v průběhu řízení neuložil žádnou povinnost a neshledal ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné, pro něž by jim právo na náhradu nákladů přiznal.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. června 2016

Za správnost:
Božena Kouřimová

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu